

Sygn. akt: XII 1 Co 117/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku

Wydział XII Cywilny Sekcja do Spraw Egzekucyjnych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Krata

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2018 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w P.

przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

na skutek skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy S. G. S. P. z dnia 21 września 2017r., w sprawie KM (...)

p o s t a n a w i a :

1. oddalić skargę;
2. oddalić wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej;
3. kosztami postępowania obciążyć dłużnika Przedsiębiorstwo (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Dłużnik Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaskarżył czynność Komornika Sądowego przy S. G.S. P. z dnia 21 września 2017r., w sprawie KM (...), w części dotyczącej punktu 3 ww. postanowienia, w zakresie ustalenia opłaty stosunkowej w wysokości 35.368,70 zł i wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części lub ewentualnie jego zmianę,
- zasądzenie od wierzyciela na rzecz dłużnika kosztów postępowania według norm przepisanych.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nie uwzględnienia skargi, dłużnik wniósł na podstawie art. 49 ust. 7 u.k.s.e. o obniżenie wysokości opłaty stosunkowej.

W uzasadnieniu dłużnik wskazał, iż zaskarżone postanowienie nie zostało należycie uzasadnione. Nadto dłużnik podniósł, że roszczenie dochodzone w przedmiotowej sprawie zostało w całości zaspokojone w toku innego postępowania egzekucyjnego. Podał, iż postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2016 r. S. G. (1) zatwierdził plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji, na skutek którego wierzyciel (...) Bank Spółdzielczy został zaspokojony w całości w łącznej kwocie 968.122,09 zł. Kwota ta została już wypłacona na rzecz wierzyciela, dlatego wniósł on o umorzenie niniejszego postępowania. Wobec powyższego wbrew twierdzeniu Komornika nie pozostaje do wyegzekwowania żadna kwota i nie było podstaw do ustalenia opłaty na podstawie art. 49 ust 7 uoksie. Przeciwna interpretacja tej norm powodowałaby, że dłużnik byłby obciążany opłatą stosunkową wielokrotnie za to samo roszczenie. W postępowaniu, którego dotyczy

postanowienie z dnia 15 kwietnia 2016 r., ustalono już bowiem opłatę stosunkową w związku z wyegzekwowaniem tego roszczenia.

Z ostrożności procesowej dłużnik wskazał, iż kwota 35.368,23 zł tytułem opłaty egzekucyjnej jest rażąco nieproporcjonalna do czynności podjętych przez komornika w przedmiotowym postępowaniu, przez co winna zostać obniżona.

Nadto, dłużnik zarzucił, iż Komornik niezasadnie doliczył do wyżej wymienionej opłaty podatek VAT.

Komornik w trybie art. 767 § 4 k.p.c. przekazał uzasadnienie dokonanej i zaskarżonej czynności wraz z aktami sprawy. Komornik wniósł o oddalenie skargi w całości jako bezzasadnej.

W pierwszej kolejności Komornik podał, iż zarzut skarżącej, iż z treści uzasadnienia skarżącego postanowienia nie wynika sposób obliczenia opłaty, co uniemożliwia dokonanie kontroli jej wysokości, jest nietrafiony. W ocenie Komornika podstawę naliczenia opłaty stanowił art. 49 ust. 2 uoksie, a dłużnik, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, powinien wiedzieć, że zadłużenie w niniejszej sprawie znacznie przekracza 800 tys. zł, co powoduje konieczność ustalenia opłaty stosunkowej z art. 49 ust. 2 uoksie (5%) w maksymalnej wysokości. Komornik wskazał jednocześnie sposób naliczenia opłaty.

Odnosnie zarzutu dłużnika, iż w jego ocenie opłata stosunkowa z art. 49 ust 2 uoksie (5%) w ogóle nie powinna zostać ustalona, ponieważ egzekwowane zadłużenie zostało już spłacone w ramach innego postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko dłużnikowi przez inny organ, z innego składnika jego majątku. W ocenie Komornika Sądowego zarzut ten również jest bezzasadny. Komornik podał, iż wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania nie podlega badaniu przez organ egzekucyjny co do przyczyn jego złożenia. Wpływ wniosku obliguje do umorzenia postępowania, a także ustalenia opłaty stosunkowej. Komornik zważył, iż, ustalenie opłaty jest obowiązkiem, a nie uprawnieniem organu egzekucyjnego.

W zakresie zarzutów bezprawnego podwyższenia opłaty o podatek VAT, Komornik wskazał, iż zarzut ten nie znajduje oparcia w faktach. Ustalona w sprawie opłata stosunkowa z art. 49 ust. 2 uoksie (5%) jest opłatą maksymalną i jest kwotą brutto.

Odnosnie wniosku o obniżenie opłaty Komornik wskazał, iż bezsprzecznym zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie jest, iż opłata egzekucyjna jest daniną publicznoprawną określoną w ustawie co do wysokości, trybu uiszczania i rozliczania, niezależną od rzeczywistego nakładu pracy komornika lub jego woli (uchwała SN z 18.07.2000r., III CZP 23/00, OSP 2002, nr 3, poz. 36). Ponadto opłata egzekucyjna ustalana jest normatywnie w sposób niezwiązany z kosztami konkretnego postępowania egzekucyjnego (wyrok TK z dnia 3.12.2003r., K 5/02, OTK ZU 2003, nr 9A). W związku z powyższym w ocenie Komornika opłaty egzekucyjne służą przede wszystkim utrzymaniu i finansowaniu państwowego systemu egzekucji sądowej, którego istnienie i sprawne działanie jest bardzo ważne dla prawidłowego funkcjonowania państwa prawa. Opłata egzekucyjna jest opłatą, która nie ma na celu pokrycie kosztów konkretnego postępowania, a ma na celu zapewnienie finansowania całości kosztów prowadzonej działalności. Komornik wskazał, iż odnosząc powyższe rozważania do faktu, iż nie wszystkie postępowania egzekucyjne kończą się skutecznym wyegzekwowaniem dochodzonego roszczenia, a tym samym uzyskaniem opłaty egzekucyjnej, należy dojść do wniosku, iż obniżanie opłat egzekucyjnych może negatywnie wpłynąć na możliwość pokrywania kosztów działalności komornika sądowego, a więc na sprawne funkcjonowanie państwowego systemu egzekucji sądowej. Dlatego też wniósł o oddalenie wniosku dłużnika o obniżenie opłaty stosunkowej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Komornik Sądowy przy S. G. S. P. w sprawie Km (...) prowadził postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela (...) Banku Spółdzielczego z siedzibą w P. na podstawie tytułu wykonawczego Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem S. z dnia 25 listopada 2014 r.

Wierzyciel egzekwował należność główną w wysokości 797 821,42 zł wraz z dalszymi odsetkami zmiennymi naliczanymi od dnia 11 grudnia 2014r. do dnia zapłaty, wynoszącymi 12 % w stosunku rocznym. W dniu wszczęcia egzekucji zaległe odsetki wynosiły 72 939,62 zł

Egzekucja skierowana została między innymi do nieruchomości dłużnika, dla której S. G. (1) prowadzi księgę wieczystą o nr Kw (...) i do udziału w nieruchomości dłużnika wynoszącego (...), dla której S. G. (1) prowadzi księgę wieczystą o nr Kw (...).

W dniu 18 sierpnia 2017r. wierzyciel wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego w związku z całkowitą spłatą zadłużenia przez dłużnika. Wierzyciel nie wskazał sposobu spłaty należności.

W dniu 21 września 2017 r. Komornik Sądowy przy S. G. S. P. w sprawie Km (...) na podstawie przepisu art. 825 pkt 1 k.p.c., wydał postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego i orzekł o kosztach postępowania egzekucyjnego.

W punkcie trzecim postanowienia z dnia 21 września 2017 r. Komornik ustalił opłatę stosunkową z art. 49,2 (5%) w wysokości 35 368,70 zł .

Kosztami postępowania Komornik obciążył dłużnika.

Na dzień umorzenia postępowania należność stanowiąca podstawę ustalenia opłaty wynosiła 1 090 172,86 zł (797 821,42 zł należności głównej i 292 351,44 zł odsetek zaległych).

Rozpoznając sprawę niniejszą Sąd - z uwagi na datę wszczęcia postępowania egzekucyjnego - stosował przepisy kodeksu postępowania cywilnego sprzed zmian wprowadzonych ustawą z dnia 10 lipca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1311), które weszły w życie w dniu 8 września 2016 r.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 49 ust. 2 ww. ustawy (w brzmieniu sprzed zmiany, która weszła w życie w dniu 08.09.2016r.) stanowi zaś, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela oraz na podstawie art. 823 Kodeksu postępowania cywilnego komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Podstawą naliczenia opłaty jest należność wynikająca z tytułu wykonawczego, której wyegzekwowania przez Komornika wierzyciel domagał się w konkretnym postępowaniu egzekucyjnym. Może być to cała ta należność (w sytuacji, gdy Komornik nie wyegzekwował na jej poczet żadnych kwot) bądź tylko jej część (kwota stanowiąca różnicę pomiędzy całą należnością a sumą kwot wyegzekwowanych na jej poczet przez Komornika). Innymi słowy pojęcie "świadczenie pozostałe do wyegzekwowania", którym posługuje się przepis art. 49 ust. 2 u.k.s.e. odnosi się do tej części należnego od dłużnika świadczenia, która w toku postępowania nie została wyegzekwowana przez Komornika wskutek podjętych przez niego czynności egzekucyjnych, bądź wskutek wpłat dłużników dokonanych na rachunek czy w kasie Kancelarii (...).

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Km (...) wynika, iż postępowanie egzekucyjne zostało umorzone na wniosek wierzyciela.

Dłużnik podniósł, iż niezasadnie ustalono opłatę stosunkową na podstawie przepisu art. 42 ust. 2 u.k.s.e., gdyż przyczyną złożenia wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego przez wierzyciela było całkowite wyegzekwowanie należności w innym postępowaniu egzekucyjnym.

W tym miejscu wskazać należy, iż wierzyciel, który posiada tytuł wykonawczy może złożyć do komornika sądowego wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W myśl art. 803 k.p.c. tytuł wykonawczy stanowi podstawę do

prowadzenia egzekucji o całe objęte nim roszczenie i ze wszystkich części majątku dłużnika, chyba że z treści tytułu wynika co innego. Organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 804 k.p.c.). W rezultacie wierzyciel jako „gospodarz” postępowania egzekucyjnego może skierować egzekucję do wszystkich składników majątkowych dłużnika lub ograniczyć się do jednego składnika, niezależnie od wysokości dochodzonego roszczenia.

Jeżeli dłużnik posiada kilka nieruchomości wierzyciel ma prawo prowadzić egzekucję z każdej z nich. W sytuacji, gdy nieruchomości dłużnika, położone są w różnych właściwościach miejscowych, możliwe jest prowadzenie kilku egzekucji, przez kilku komorników na rzecz jednego wierzyciela, w celu zaspokojenia tej samej wierzytelności. Temu celowi służy instytucja dalszego tytułu wykonawczego (art. 793 k.p.c.).

Jeżeli egzekucja z jednej części majątku dłużnika oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela, dłużnik może żądać zawieszenia egzekucji z pozostałej części majątku.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż prawomocnym postanowieniem z dnia 22 lutego 2017r., wydanym pod sygnaturą akt: XII 1 Co (...), S. G. oddalił skargę dłużnika na postanowienie Komornika S. P. z dnia 08 stycznia 2016r. o oddaleniu wniosku dłużnika o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km (...) (k. 144-145v akt KM (...)). Skarga oparta została na naruszeniu przez Komornika przepisu art. 799 § 2 k.p.c.

Uzasadniając postanowienie z dnia 22 lutego 2017r. Sąd wskazał, iż warunkiem zawieszenia egzekucji na podstawie art. 799 § 2 k.p.c. jest stwierdzenie przez organ egzekucyjny, że egzekucja z innego składnika majątku oczywiście wystarcza na zaspokojenie wierzyciela. Oczywiście oznacza, że nie może być najmniejszej wątpliwości, iż w wyniku egzekucji z tej części majątku wierzyciel zostanie całkowicie zaspokojony co do wszystkich należności objętych tytułem wykonawczym w zakresie wniosku o wszczęcie egzekucji. Sąd zwrócił uwagę, iż w sprawie istnieje szereg wątpliwości w tym przedmiocie, przedstawionych w uzasadnieniu skargi.

W ocenie Sądu orzekającego w sprawie niniejszej, wątpliwości te były w pełni uzasadnione.

Niezależnie od tego, podkreślenia wymaga, iż wynik egzekucji z nieruchomości jest zawsze pewną niewiadomą. Sądowi, prowadzącemu od wielu lat nadzory nad egzekucjami z nieruchomości wiadome jest z urzędu, że nie wszystkie nieruchomości znajdują nabywców, zaś nawet w sytuacji skutecznej licytacji, końcowy efekt finansowy dla konkretnego wierzyciela staje się pewny dopiero w momencie sporządzenia planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji. Przepisy dotyczące podziału sumy uzyskanej z egzekucji, w tym przepisy dotyczące podziału sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości, skonstruowane są w ten sposób, że jeszcze po skutecznej licytacji istnieje możliwość przyłączenia się do uczestniczenia w planie podziału kolejnych wierzycieli, zaś np. w przypadku pracowników mogą oni zgłosić swe roszczenia tuż przed sporządzeniem planu podziału (art. 1036 §1 k.p.c.). Dodatkową niepewność co do efektu finansowego egzekucji z nieruchomości dla konkretnego wierzyciela pogłębia fakt uprzywilejowania niektórych należności w kolejności zaspokajania (art. 1025 k.p.c.). Przykładowo należności z kategorii trzeciej (należności za pracę za okres 3 miesięcy do wysokości najniższego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach, renty z tytułu odszkodowania za wywołanie choroby, niezdolności do pracy, kalectwa lub śmierci) wyprzedzają nawet należności wierzycieli zabezpieczonych hipotecznie.

W tej sytuacji trudno jest czynić wierzycielowi zarzut, iż kieruje egzekucję do więcej niż jednej tylko nieruchomości dłużnika, zwłaszcza gdy przeciwko dłużnikowi toczą się równocześnie postępowania egzekucyjne z wniosków wielu wierzycieli.

W myśl przepisu art. 770 k.p.c., dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Przepis powyższy zawiera prawną regulację kosztów postępowania egzekucyjnego i stanowi *lex specialis* do art. 98 k.p.c. i następane. Tym samym, obowiązującą w postępowaniu rozpoznawczym regułą odpowiedzialności za wynik procesu zastąpiono w postępowaniu egzekucyjnym zasadą odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji, połączoną z zasadą kosztów celowych.

Nie budzi wątpliwości Sądu, że w sprawie KM (...) wszczęcie i prowadzenie egzekucji przeciwko dłużnikowi było celowe. Wierzyciel dysponował tytułem egzekucyjnym, zaopatrzonym w klauzulę wykonalności, uprawniającym go do uruchomienia procedury przymusowej egzekucji sądowej. Procedura ta uruchomiona została przez wierzyciela, z uwagi na brak dobrowolnego wykonania obowiązku przez dłużnika.

W konsekwencji, zdaniem Sądu, w sprawie KM (...) to dłużnik winien ponieść koszty postępowania egzekucyjnego.

W dalszej kolejności Sąd zbadał prawidłowość ustalenia wysokości opłaty egzekucyjnej.

W przedmiotowej sprawie - z uwagi na wysokość należnego wierzycielowi świadczenia wynikającego z tytułu wykonawczego, które w toku postępowania nie zostało wyegzekwowane przez Komornika - 1 090 172,86 zł (797 821,42 zł należności głównej i 292 351,44 zł odsetek zaległych) - Komornik ustalił opłatę maksymalną odpowiadającą wysokości nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Przez przeciętne miesięczne wynagrodzenie należy rozumieć przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej w roku poprzednim ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej Monitor Polski zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, stosowanego poczynając od drugiego kwartału roku przez okres pełnego roku (art. 33 ust. 1 u.k.s.e.). Do wyliczenia wysokości opłaty egzekucyjnej w sprawie niniejszej należało przyjąć przeciętne wynagrodzenie miesięczne za 2016r., albowiem stosowane ono być powinno od drugiego kwartału roku 2017r. które właściwe było na dzień ustalania kosztów postępowania, tj. kwotę 3 536,87 zł (Obwieszczenie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 16 lutego 2017r. M.P.2017.208).

Maksymalna opłata egzekucyjna mogła wynosić 35 368,70 zł ($10 \times 3 536,87 \text{ zł} = 35 368,70 \text{ zł}$).

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że opłata egzekucyjna w wysokości 35 368,70 zł ustalona została w sposób prawidłowy.

Komornik, wbrew twierdzeniom wierzyciela, nie doliczył do opłaty podatku VAT.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd, na mocy przepisów art. 767 § 1 k.p.c. w zw. z art. 770 k.p.c. oraz art. 49 ust. 2 u.k.s.e., orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji postanowienia.

W ocenie Sądu, wniosek dłużnika o obniżenie opłaty nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 49 ust. 7 – 10 u.k.s.e., dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie wysokości opłat; po rozpoznaniu wniosku, sąd może, uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów, obniżyć wysokość opłat.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż opłata egzekucyjna jest należnością komornika. Stanowi ona wynagrodzenie komornika za prowadzenie egzekucji. Obniżenie opłaty egzekucyjnej stanowi niewątpliwie dobrodziejstwo ustanowione tylko i wyłącznie w interesie dłużnika, dlatego też na nim spoczywa obowiązek wykazania, że zachodzą przesłanki do uwzględnienia jego wniosku. Przy ocenie wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej należy brać pod uwagę w szczególności nakład pracy komornika, sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów.

Po przeanalizowaniu dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy egzekucyjnej, Sąd w całości przychylił się do twierdzeń Komornika zawartych w odpowiedzi na wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej. Komornik sądowy w toku prowadzonego od grudnia 2014r. postępowania przeciwko dłużnikowi dokonał licznych czynności egzekucyjnych, kierując się wnioskami wierzyciela, w szczególności wszczął i prowadził egzekucję z nieruchomości oraz egzekucję z udziału w nieruchomości dłużnika. Z urzędu wiadome jest Sądowi, że egzekucje z nieruchomości są długotrwałe i łączą się z wieloma czynnościami Komornika, również o charakterze technicznym, angażującymi w istotnym stopniu zasoby kadrowe Kancelarii.

Dłużnik – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - nie wykazał w żaden sposób swojej sytuacji majątkowej, w szczególności nie wykazał, że znajduje się w sytuacji finansowej, która uniemożliwia mu pokrycie opłaty w ustalonej przez Komornika sądowego wysokości. Podkreślenia wymaga, że nie jest rzeczą Sądu prowadzenie dochodzenia w tym zakresie.

Nadmienić w tym miejscu należy, że wynagrodzenie ustalone przez Komornika za podjęte w toku postępowania czynności stanowi przychód kancelarii komorniczej i muszą zachodzić wyjątkowe okoliczności, które przemawiać będą za obniżeniem należnego Komornikowi wynagrodzenia za wykonaną pracę. Istotne jest to, że opłaty egzekucyjne stanowią przychód komornika, który on następnie musi przeznaczyć min. na pokrycie kosztów związanych z utrzymaniem działalności komorniczej. Tym samym opłaty egzekucyjne determinują istnienie i sprawne funkcjonowanie państwowego systemu egzekucji sądowej. Sąd miał również na uwadze, iż nałożenie na Komorników przez ograny podatkowe w 2015r. obowiązku odprowadzania podatku VAT od pobranych opłat egzekucyjnych wpłynęło w istotny sposób negatywnie na dochodowość kancelarii komorniczych. Z urzędu wiadomym jest Sądowi, iż w związku z powyższym część komorników zmuszona jest do ograniczania wydatków na prowadzenie kancelarii, w tym na zatrudnianie pracowników, co nie pozostaje bez wpływu na sprawność i skuteczność postępowań.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd uznał, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej i orzekł jak w punkcie drugim sentencji postanowienia, na podstawie art. 49 ust. 7 – 10 u.k.s.e. a contrario.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł w punkcie trzecim sentencji postanowienia, w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., mając na względzie fakt, iż skarga dłużnika nie zasługiwała na uwzględnienie. Na koszty sądowe w sprawie niniejszej złożyła się opłata stała od skargi w kwocie 100 zł, uiszczona przez dłużnika.

Zarządzenia :

1. odnotować i zakreślić w repertorium (...)
2. odpis postanowienia doręczyć :
  - pełnomocnikowi dłużnika pr. K. P. – bez pouczenia
  - pełnomocnikowi wierzyciela r.pr. M. F. z odpisem skargi
3. akta KM zwrócić Komornikowi, przesyłając jednocześnie odpis postanowienia;
4. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni z (...)

G., dnia 15 października 2018 r.

SSR (...)